

Όταν τα μήλα είναι ξινά...

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

«Όταν τα μήλα είναι ξινά δεν φταίνει τα μήλα , αλλά οι μηλιές»
άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός

Η δεκαετία του '80, το ψηλαφητόν σκοτάδι του νεοελληνικού βίου, στάθηκε δεκαετία χαμένων ευκαιριών και ξεπεσμένων ονείρων, φθοράς και διαφθοράς και γενικευμένου σαλταδορισμού – μ' ένα λόγο κλίμα σκυβαλοκρατίας, όπου ο υστερών σε κακοποιοί ευρεσιτεχνία ένιωθε ότι κοροϊδοπιανόταν και αδικεί εαυτόν.

Τότε εγκαινιάσθηκε και μια νέα μορφή κοινωνικών διεκδικήσεων: οι καταλήψεις. Θα θυμούνται οι παλαιότεροι την κατάληψη της εθνικής οδού από οργισμένους φιλάθλους επαρχιακής ομάδας, διότι βρέθηκαν στα σύρα ποδοσφαιριστή της, παράνομες ουσίες, πράγμα που συνεπαγόταν αφαίρεση βαθμών και απώλεια πρωταθλήματος, πράγμα αφόρητο για τον υπερήφανο λαό της πόλης. Η κατάληψη πέτυχε, το περιβόητο «πολιτικό κόστος» εξουδετέρωνε οποιαδήποτε σκέψη των κυβερνώντων για δυναμική και νόμιμη, κυρίως, αντίδραση. Τα... σύρα κέρδισαν την εξουσία, διότι τέτοιο ήταν και το επίπεδό της. Το μήνυμα όμως ελήφθη: Κατάληψη ίσον λύση, αμέσως και άμεσα. Δεν αρκεί μια απεργία ή διαμαρτυρία. Εξάλλου, τα Μέσα Μαζικής Εκχαυνώσεως θα αδιαφορήσουν. Διψούν για τσιρίδες, διαπληκτισμούς, αγανακτισμένους συμπολίτες, αν χυθεί και αίμα πανηγυρίζουν. Τα μηχανάκια μέτρησης της τηλεθέασης εκτοξεύονται, όταν τα κεντρικά δελτία ανακατεύουν αίμα, λάσπη και σπέρμα. Αυτά τα τρία είναι η πολύτιμη πρώτη ύλη τους. Φόνοι, κατάκριση, προστυχόλογο κουτσομπολιό και ερωτικά σκάνδαλα. Τηλεόραση-κλειδαρότρυπα, όπως προσφυώς ειπώθηκε, όπου το φιλοθεάμον τηλεοπτικό κοινό, εισπνέει τις αναθυμιάσεις, παιδαγωγείται στην ευτέλεια και την χυδαιότητα, απολαμβάνοντας τα διαδραματιζόμενα και ανυπομονώντας για την συνέχεια. «Να περνάμε καλά» και γαία πυρί μιχθήτω. (Τις τελευταίες δεκαετίες ο παραδοσιακός χαιρετισμός, θυμίζω, είχε αντικατασταθεί από την φράση «να περνάμε καλά»).

Η Παιδεία, η εκπαίδευση καλύτερα, φύσει και θέσει θεματοφύλακας τιμαλφών αξιών, ακολούθησε το ρεύμα και το πνεύμα της εποχής και τώρα δρέπουμε τους καρπούς. Ό,τι σπείραμε, θερίζουμε: καταλήψεις των σχολείων. Οι καλοπερασάκηδες, ψευτοπροοδευτικοί γονείς, (οι... μηλιές), που τα αναγνωστικά τους ενδιαφέροντα, εξαντλούνται στη συμπλήρωση ενός δελτίου «στοιχήματος», φρόντισαν να κληροδοτήσουν στα μωσχαναθρεμμένα βλαστάρια τους(τα...μήλα), την «μεγαλειώδη» δημοκρατική κατάκτηση της νιότης τους: την κατάληψη.

Οι καθηγητές, οι δάσκαλοι των μαθητών, διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους, θρηνούν και οδύρονται για το κατάντημα της Παιδείας και για παρηγοριά, απολαμβάνουν τον φραπέ τους στις καφετέριες των πόλεων, διότι «ουδέν κακόν αμιγές καλού». Τρίβουν τα χέρια τους οι μαγαζάτορες για το ανέλπιστο δώρο. Η εκπαίδευση στην υπηρεσία της ανάπτυξης, όπως θα έλεγε και ο τελευταίος μνημονιακός λακές. (Και μη προς κακοφανισμόν κάποιων καθηγητών. Υπάρχουν και εκπαιδευτικοί που θλίβονται πραγματικά για τις «προκοπές» των σχολείων. Ομάδα όμως μαθητών Γυμνασίου, εν μέσω χαχανητών και απαξιωτικών σχολίων, απარიθμούσε τις καφετέριες στις οποίες οι καθηγητές τους «απολάμβαναν» την κατάληψη και έπνιγαν τον καημό τους).

Το υπουργείο, ως συνήθως, σπασμωδικά και τρέχοντας λαχανιασμένο πίσω από τα αναμενόμενα γεγονότα, αντιδρά με τη χιλιοειπωμένη φθαρμένη και γελοία απειλή: θα σας κόψουμε τις εκδρομές, θα περιορίσουμε τις διακοπές του Πάσχα. Και επειδή, ως γνωστόν, δεν κραδαίνεις ρόπαλα και μαστίγια σε τέτοιες ηλικίες, γιατί το μόνο που αποκομίζεις είναι το εφηβικό πείσμα, υποπτευόμαστε ότι μάλλον βολεύεται το κράτος από τέτοια επεισόδια. Τώρα που αρμενίζουν οι Τούρκοι τις θάλασσές μας και οι ημέτεροι μνημονιακοί νενέκοι, προσφεύγουν, πανικόβλητοι, εκλιπαρώντας τα διεθνή καφενεία τύπου ΟΗΕ, εξυπηρετεί η ενασχόληση με τις καταλήψεις. Βεβαίως και όλοι ξεκαρδίζονται με την ηττοπάθεια της κομματοκρατίας. Είναι γνωστό ότι οι ισχυροί, στους οποίους εκλιπαρούμε για συνδρομή-να μαλώσουν τον κακό τον Τούρκο- συναγάγουν συμπεράσματα για την πολιτική τους, όχι με την «ετοιμότητα υποκλίσεων», αλλά με κριτήριο την ισχύ των κρατών και την αποφασιστικότητά τους να υπερασπίσουν τα εθνικά τους συμφέροντα. Όμως «οι μετριότητες, υπομετριότητες και ανθυπομετριότητες που συναπαρτίζουν τον ελληνικό πολιτικό και παραπολιτικό κόσμο, δεν έχουν το ανάστημα να θέσουν και να λύσουν ιστορικά προβλήματα τέτοιας έκτασης και βάθους», όπως προφητικά έγραφε ο αείμνηστος Παν. Κονδύλης στο επίμετρο του κλασικού βιβλίου του «Θεωρία του Πολέμου». (εκδ. «Θεμέλιο», σελ. 410). Τέλος πάντων. Μου έρχεται στο νου τούτες τις ημέρες, που τριγυρίζει το λυσσασμένο θηρίο στην Κύπρο και αλυχτά, ο λόγος του οσιακής μνήμης Γέροντος Ιακώβου Τσαλίκη ότι «το μπαστούνι του Θεού για μας τους Έλληνες είναι οι Τούρκοι».

Επανερχόμενοι στις καταλήψεις ή τις αποχές. (Όπως μου εξήγησε μαθητής Α' Γυμνασίου κατάληψη σημαίνει «μέσα οι μαθητές και έξω οι καθηγητές και αποχή μέσα οι καθηγητές και έξω οι μαθητές». Πότε πρόλαβε και τα έμαθε; Είναι αυτό που λέμε επαναστατική γυμναστική). Τι μπορεί να γίνει; Τίποτε απολύτως. Η κυρίαρχη ασημαντοκρατία δεν μπορεί να αναμετρηθεί με τέτοια προβλήματα, γιατί η ίδια τα καθιέρωσε και το μόνο που ξέρει είναι να τραυλίζει ψευτοαπειλές. (Τις οποίες τα ανυποψίαστα σχολιαρόπαιδα τις φράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια). Για την Παιδεία ισχύει αυτό που ίσως ισχύει για το ελληνικό κράτος «ει μη ταχέως απολλώμεθα ουκ αν εσώθημεν», αν δεν καταστραφούμε, ταχέως, δεν πρόκειται να σωθούμε. Τα πάντα είναι αφημένα στην τύχη τους και στην α-νοησία. «Ο μαθητής δεν καταλαβαίνει για ποιο λόγο είναι μαθητής, ο δάσκαλος για ποιο λόγο είναι δάσκαλος, η πολιτεία τι θέλει απ' το σχολείο, ο γονιός τι θέλει από τον εαυτό του, το κράτος, το παιδί, τον δάσκαλο... πρόκειται περί κρίσεως νοήματος». (Έγραφε ο «παλιός» Στ. Ράμφος, πριν «κόψει δρόμο» για τον εκσυγχρονισμό του).

Είναι καιρός να μην αντιμετωπίζουμε το «πρόβλημα της Παιδείας», ως σκέτο πρόβλημα, επιφανειακά ή μόνο χρησιμοθηρικά, αλλά βαθύτερα. Τα μηνύματα που μας έρχονται από παντού είναι σαφή. Πρέπει πρωτίστως η νέα γενιά να οπλισθεί με γερό οπλισμό. Όχι στη μονομέρεια. Όταν κλωνίζονται τα θεμέλια της παιδείας δεν είναι επιτρεπτό εμείς να τρέχουμε στους σοβατζήδες. Ας

μη ξεχνάμε πως η παιδεία δεν είναι η «τεχνική της αγωγής». Οιστρηλατείται από ιδανικά. Χρειάζεται θεμέλια. Και «θεμέλιον άλλον ουδείς δύναται θείναι παρά τον κείμενον, ος εστίν Ιησούς Χριστός». (Α' Κοριθ. γ' 11). Χωρίς αξίες πνευματικές και ηθικές είναι ασπόνδυλη. Δεν πλαστοουργεί ανθρώπους προσωπικότητες. Πλαστοουργεί ρομπότ, ψυχρούς εγκεφάλους. Άψυχες μηχανές ξένες σε οράματα και κοινωνικές ευαισθησίες. Το ζούμε με την σοβούσα οικονομική κρίση, στην οποία πρωτοστάτησαν οι εγωπαθείς του χρήματος, οι λάτρεις του χρυσού μόσχου, τα «χρυσά παιδιά» του χρηματιστηρίου και των τραπεζών, στα στήθη των οποίων δεν χτυπούσε «καρδιά σαρκίνη», αλλά «λιθίνη». Ας τις δούμε και τις καταλήψεις ως κραυγή αγωνίας των παιδιών για την χαμένη Παιδεία, για τον χαμένο δάσκαλο. Τα παιδιά κραυγάζουν «άνθρωπο ουκ έχω», γιατί τους στερούμε, κυρίως, τον Θεάνθρωπο.

11.11.2014

Πηγή: www.antibaro.gr/